தமிழ்மணம் சர்வதேசத் தமிழ் ஆய்விதழ்
Tamilmanam International Research Journal of Tamil Studies
An Internationally Peer-Reviewed, Open Access Monthly Journal

eISSN: 3049-0723 pISSN: 3107-7781
Vol. 6 Special Issue: 02 December 2025
DOI: https://doi.org/10.63300/tm060225

The Way of Life Portrayed in Kurunthokai The Multifaceted Dimensions and Contemporary Relevance of Ethical Principles: An Inner-Outer Analysis

Dr. A. Atheeswari*,
Associate Professor, The Madura College (Autonomous), Madurai -1.
Email: sumasumathi930@gmail.com, ORCiD: https://orcid.org/0009-0007-6523

Abstract:

Kurunthokai, one of the foremost Akam (interior/love-themed) texts of Sangam literature, not only records the emotional states of love and separation but also profoundly articulates high ethical principles that refine human life. This research article aims to establish the moral framework of that era by extensively examining the life-principles (the philosophy of the three ways: aram (virtue), porul (wealth/matter), inpam (pleasure); the obligatory nature of giving; the ethic of compassion imbued with love) contained in Kurunthokai. The study's findings confirm that aram (virtue/ethics) was structured not merely as a tool for individual inner purity but as an obligatory ethic (Puram / external duty) that begins with earning wealth and culminates in acting for the benefit of other beings with a sense of public welfare. Specifically, the view that the gift of charity (Eekai) is considered an obligation, and the depiction of asking back a gift as a disgrace worse than losing one's life (Kurunthokai 349), illustrates the severity with which the Sangam society penalized ethical deviation. Overall, Kurunthokai emphasizes the central idea that social obligation and expansive love are fundamental to the richness of inner life.

Keywords: *Kurunthokai, Ethical Thoughts, Sangam Period, Ethic of Giving, Obligation (Kadappaadu), Inner-Outer Connection, Compassion, Charity Dharma.*

References:

1. Auaiyār. Taṉippāṭal Veṇpā – 64. Iḷaṅkō Patippakam, 2005.
2. Tamiḻnāṭaṉ, Ku., editor. Kuṟuntokai Mūlam. 6th ed., New Century Book House, 2018.
3. Tiruvalluvar. Tirukkuṟaḷ: Parimēlaḻakar Uraiyuṭaṉ. Rāmaiyā Patippakam, 2015.
4. Sāmināta Aiyar, U. Vē., editor. Puṟanāṉūṟu Mūlamum Uraiyum. 7th ed., Kapilan Nūlakam, 1950.

Author Contribution Statement: NIL.
Author Acknowledgement: NIL.
Author Declaration: I declare that there is no competing interest in the content and authorship of this scholarly work.

License

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License.

Tamilmanam

குறுந்தொகை காட்டும் வாழ்வியல் அறங்களின் பன்முகப் பரிமாணங்களும் சமகாலப் பொருத்தப்பாடும்: ஓர் அக-புற ஆய்வு

***முனைவர் அ. ஆத்தீஸ்வரி,**

இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, மதுரைக் கல்லூரி (தன்னாட்சி), மதுரை-1

0.1. சுருக்கம் (Abstract)

சங்க இலக்கியத்தின் முதன்மையான அகநூல்களில் ஒன்றான குறுந்தொகை, காதல் மற்றும் பிரிவின் உணர்வு நிலைகளைப் பதிவு செய்வதோடு மட்டுமல்லாமல், மனித வாழ்வைப் பண்படுத்தும் உயரிய அறவியல் நெறிமுறைகளையும் ஆழமாக எடுத்துரைக்கிறது. இந்த ஆய்வுக் கட்டுரை, குறுந்தொகையில் இடம்பெற்றுள்ள வாழ்வியல் அறச்சிந்தனைகளை (அறம், பொருள், இன்பம் எனும் முந்நெறித் தத்துவம்; ஈகைக் கடப்பாடு; அன்பு கெழுமிய இரக்க நெறி) விரிவாக ஆராய்வதன் மூலம், அக்காலச் சமூகத்தின் தார்மீகக் கட்டமைப்பை நிறுவுவதை நோக்கமாகக் கொள்கிறது. அறம் என்பது தனிமனித அகமனத் தூய்மைக்கான கருவியாக மட்டுமன்றி, பொருளீட்டலில் தொடங்கி பொதுநல உணர்வோடு பிற உயிர்களின் நன்மைக்காகச் செயலாற்றும் புறக் கடமையாகவே (Obligatory Ethic) கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது என்பதை ஆய்வு முடிவுகள் உறுதிப்படுத்துகின்றன.[1] குறிப்பாக, ஈகைக் கொடையை ஒரு கடமைப் பொருளாகக் கருதும் கண்ணோட்டமும், கொடுத்ததைத் திரும்பக் கேட்பது உயிரை இழப்பதை விட இழிவான அறமாகச் சித்தரிக்கப்படுவதும் (குறுந்தொகை 349), சங்கச் சமூகம் அறநெறி பிறழ்வை எந்த அளவுக்குக் கடுமையாகத் தண்டித்தது என்பதைக் காட்டுகிறது. ஒட்டுமொத்தமாக, குறுந்தொகை, அக வாழ்வின் செழுமைக்குச் சமூகக் கடப்பாடும் பரந்த அன்பும் அடிப்படையாக அமைகின்றன என்ற மையக் கருத்தை வலியுறுத்துகிறது.

0.2. முக்கியச் சொற்கள் (Keywords)

குறுந்தொகை, அறச்சிந்தனைகள், சங்ககாலம், ஈகை அறம், கடப்பாடு, அக-புறத் தொடர்பு, இரக்கம், கொடைத் தர்மம்.

1.0. முன்னுரை: அறவியலும் சங்க இலக்கியப் பெருமைகளும்

1.1. ஆய்வுப் பின்னணி: தமிழ் இலக்கியத்தில் அறத்தின் வேர்கள்

இலக்கியங்கள் மனித வாழ்வின் உன்னத நிலையை அடைவதற்குத் தேவையான உயரிய நெறிமுறைகளைக் காலந்தோறும் பதிவு செய்து கொண்டே வருகின்றன.[1] அவ்வகையில், தமிழர்களின் உயரிய நாகரிக விழுமியங்களைச் சங்க இலக்கியங்கள் தெளிவுற எடுத்துரைக்கின்றன. சங்க இலக்கியங்கள் அக வாழ்வு (காதல், குடும்பம்) மற்றும் புற வாழ்வு (வீரம், கொடை, அரசியல்) ஆகியவற்றைப் பிரித்து ஆராய்ந்த போதிலும், இவ்விரு வாழ்வியல் தளங்களின் அடிப்படையாக விளங்குவது அறம் என்னும் தூய தத்துவமேயாகும். உரையாசிரியர்களால் பெரிதும் எடுத்தாளப்பட்ட அக

Tamilmanam

நூலான குறுந்தொகை, தனிமனித அக வாழ்வின் உணர்வுப் பரிமாணங்களைச் சித்தரிக்கும்போதே, அதனுடன் இயைந்த வாழ்வியல் அறங்களையும் அழுத்தமாகப் பதிவு செய்துள்ளது. இந்த அக இலக்கியத்தின் வழியே வெளிப்படுத்தப்பட்ட புறச் சார்ந்த அறவியல் சிந்தனைகளை ஆராய்வது இவ்வாய்வின் மையப் புலமாக அமைகிறது.[1]

1.2. அறம் குறித்த தத்துவார்த்த இலக்கணம்

அறம் என்ற சொல்லானது அடிப்படையில், மனிதனுடைய அகமனத்தைத் தூய்மைப்படுத்தும் நோக்கில் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒரு சொல்லாக அமைகிறது.[1] மக்களால் நடைமுறைப்படுத்தப்பட்டு, மனிதன் விலங்கு நிலையிலிருந்து மேம்பட்டு, மனிதனாக வாழ்வதற்குத் தேவையான நன்னெறிகளாக அறம் விளக்கப்படுகிறது.[1]

இந்தியத் தத்துவ மரபில் உறுதிப் பொருள்கள் நான்காகக் கருதப்படுகின்றன: அறம், பொருள், இன்பம், வீடு. இவற்றில், அறமே முதன்மையானதாகக் கருதப்படுகிறது. இந்த முதன்மைக்கான காரணம், அறம் என்பது தன்னலம் பாராமல் பிற உயிர்களின் நன்மைக்காகவும் நலத்திற்காகவும் பொதுநல உணர்வோடு செய்யக் கூடிய மனப்பாங்கினைத் தரக்கூடிய சிந்தனையாக முன்வைக்கப்படுகிறது.[1] எனவே, சங்ககாலத்தில் தனிமனிதனின் அகத் தூய்மை (மனத்தைத் தூய்மைப்படுத்துதல்) என்பது, சமூகத்தில் பொதுநலப் பணிகளை நிறைவேற்றுவதன் மூலமாகவே உறுதிப்படுத்தப்படும் ஓர் அத்தியாவசியமான சமூகக் கடமையுடன் இணைத்துப் பார்க்கப்பட்டது. இத்தகைய பன்முகப்பட்ட வாழ்வியல் அறங்கள் குறுந்தொகையில் பல்வேறு சூழல்களில் விளக்கிக் கூறப்பட்டுள்ளன.

1.3. ஆய்வின் நோக்கம் மற்றும் முறைமை

இந்த ஆய்வுக் கட்டுரையின் நோக்கம், குறுந்தொகையில் எடுத்தாளப்பட்ட வாழ்வியல் அறங்களை ஆழமாகப் பகுப்பாய்வு செய்வதாகும்.[1] குறிப்பாக, பொருளீட்டல், ஈகைக் கொடை, சமூகப் புகழ் வேட்கை மற்றும் அன்பு கெழுமிய இரக்கத்தின் பாங்கு ஆகியவற்றில் அறநெறி எவ்வாறு நிலைநிறுத்தப்பட்டது என்பதை நிறுவுவதாகும். இந்த ஆய்வு, பாடல்களின் நேரடிக் கூற்றுகளை அக-புறத் தொடர்பு நோக்கில் (Akam-Puram Correlation) பகுப்பாய்வு செய்து, சங்கச் சமூகத்தில் தனிமனிதனின் தார்மீகக் கடமைக்கும் சமூக எதிர்பார்ப்புகளுக்கும் இடையிலான உறவை வெளிப்படுத்துகிறது.

2.0. பொருளீட்டலில் கடமை சார்ந்த அறநெறி

2.1. உழைப்பும் தொண்டும்: பொருளின் சமூகக் கடப்பாடு

நாகரிகம் அடைந்த சங்கச் சமுதாயத்தில், ஆடவன் பொருளீட்டித் தன் குடும்ப வாழ்வை மேம்பாடு அடையச் செய்வது ஓர் உயரிய கடமையாகக் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்தது.[1] ஆன்றோர்கள் "திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு" என்று அறிவுறுத்தியது, பொருள் தேடும் நெறியை நியாயப்படுத்தியது.[1] இருப்பினும், பொருளீட்டலுக்கான உழைப்பு என்பது தனிமனிதத் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்வன

மட்டுமன்று; மாறாக, அது சமூகம் சார்ந்த நிலையில் உதவி செய்யும் மனப்பாங்கின் அடிப்படையில், 'தொண்டு நெறி' சார்ந்த தன்மையில் கட்டமைக்கப்பட்ட ஒன்றாகும் என்று குறுந்தொகை சுட்டுகிறது.[1]

2.2. அறம், பொருள், இன்பம் எனும் முந்நெறித் தத்துவம்

சங்ககால மக்கள் அறம், பொருள், இன்பம் ஆகிய மூன்று உறுதிப் பொருள்களைத் தாரக மந்திரமாகக் கொண்டு ஒழுக்கத்துடன் வாழ்ந்தனர்.[1]

1. அறம்: எவருக்கும் தீங்கிழைக்காத, நேர்மையான தர்மத்தின் வழியில் நடப்பது அறமாகக் கருதப்பட்டது.1

2. பொருள்: அறத்தின் வழியே ஈட்டப்பட்டதே செல்வம் என்று அங்கீகரிக்கப்பட்டது.1

3. இன்பம்: அறமும் பொருளும் ஆகிய இவ்விரண்டின் வழிமுறைப்படுத்தப்பட்ட வாழ்வியலின் மூலம் பெறப்படுவதே இன்பம் ஆகும்.1

இம்மூன்றையும் ஒழுங்குபடுத்திக் கொண்டு வாழ்வியலைச் செம்மைப்படுத்தியதை ஔவையார் தனது தனிப்பாடல் வெண்பா மூலம் விளக்குகிறார்: "ஈதலறம் தீவினைவிட் டீட்டல்பொருள் எஞ்ஞான்றும் காத லிருவர் கருத்தொருமித் - தாதரவு பட்டதே யின்பம் பரனைநினைந்து இம்மூன்றும் விட்டதே பேரின்ப வீடு".[1] இதன் மூலம், ஈகை, நேர்மையான உழைப்பு, மனமொத்த காதல் வாழ்வு ஆகியவற்றை அறத்தின் சங்கிலியில் பிணைத்து, அவற்றை மோட்சத்திற்கான (வீடு) அடிப்படையாகச் சங்க இலக்கியம் கருதியது தெளிவாகிறது.

2.3. ஈகை அறத்தின் உன்னதம்: கடப்பாட்டாளன் எனும் கருத்தாக்கம்

தமிழர்களின் அடிப்படைக் கொள்கை, அறவழியில் நல்லொழுக்கத்துடன் பொருளீட்டல் ஆகும்.[1] மேலும், அறவழியில் ஈட்டிய பொருளைப் பயன்படுத்தும் முறைகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டன: யாசிப்பவருக்குக் கொடுப்பது, விருந்தினர்களை உபசரிப்பது, நற்காரியங்களுக்குச் செலவிடுவது.[1] இவற்றைச் சரியாக முடித்த பின்னரே தனிமனிதன் பேரின்ப நிலையை அடைய முடியும் என்று குறுந்தொகைப் புலவர்கள் வலியுறுத்துகின்றனர்.[1]

ஈகையின் சிறப்பினை விளக்கும் ஒரு குறுந்தொகைப் பாடல் (143), தலைவியைப் பிரிந்து செல்லும் தலைவனின் மனநிலையைச் சித்தரிக்கும்போது, ஓர் ஆழமான அறவியல் கருத்தை முன்வைக்கிறது:

"அழிய லாயிழை அன்பு பெரிதுடையன்

பழியும் அஞ்சும் பயமலை நாடன்

நில்லா மையே நிலையிற் றாகலின்

நல்லிசை வேட்ட நயனுடை நெஞ்சிற்

கடப்பாட் டாள னுடைப்பொருள் போலத்

தங்குதற் குரிய தன்றுநின்

அங்கலுழ் மேனிப் பாய பசப்பே".1

இங்கு, பொருள் நிலையாமை கொண்டது. தலைவன் தன் தலைவி மீது அன்பு கொண்டிருந்தாலும், புகழின் மீது உள்ள விருப்பம் (நல்லிசை வேட்ட நெஞ்சம்) காரணமாகப் பிரிந்து செல்கிறான். இந்தப் பிரிவுக்கு அடிப்படையான உந்து சக்தி, ஈகைக் கடமை (கடப்பாட்டுடன் கூடிய ஈகை அறம்) ஆகும். இந்தச் சூழலில், ஈட்டி வரும் செல்வம் என்பது, தனிமனித விருப்பத்துக்கு உரியதன்று. மாறாக, அது 'கடப்பாட்டாளன்' (சமூகக் கடமைக்கு ஆட்பட்ட ஒருவன்) பாதுகாக்கும் பொதுப் பொருள் போன்றது ஆகும். பொருள் ஈட்டலின் மூலம் கிடைக்கும் செல்வம், ஒரு கடமையாகப் பார்க்கப்படும்போது, அது தன்னிடம் தங்கி நிற்கத் தகுதியற்றது ஆகிறது. இந்த விளக்கம், ஈகை என்பது விருப்பத்தின் பேரில் செய்யும் தர்மமல்ல, அது சமூக ஒழுங்கைப் பராமரிப்பதற்காக தனிமனிதன் மேற்கொள்ள வேண்டிய 'உயரிய கடமை' (Obligatory Ethic) என்பதன் மீதான சங்கச் சமூகத்தின் அழுத்தத்தை வெளிப்படுத்துகிறது. தலைவனின் அக இன்பத்தை விடப் புறக் கடமையே உயர்ந்ததாகக் கருதப்படுகிறது.[1]

3.0. கொடைப் பண்பின் மேன்மை மற்றும் இழிவான அறம்

3.1. புகழெனின் உயிரையும் கொடுக்கும் வேட்கை

சங்கச் சமூகம் புகழ் வேட்கை (புகழ் மீது தணியாத ஆர்வம்) கொண்ட சமுதாயமாக விளங்கியது. சான்றோர்கள், தமக்கென வாழாமல் பிறருக்கு வாழ்கின்ற போதுதான் மனித வாழ்வு முழுமையடைகின்றது என்ற நெறியை இலக்கியங்கள் வாயிலாக உணர்த்தினர்.[1]

புகழ் வேட்கை மீது ஆர்வம் உடையவர்கள், தங்களது உயிரைக் கொடுத்தேனும் புகழ்ச்செயலில் ஈடுபடுவார்கள் என்பதைப் புறநானூற்றுப் பாடல் (182) விளக்குகிறது: "புகழெனின் உயிரெனும் கொடுக்குவர் - பழியெனின் உலகுடன் பெறினும் கொள்ளலர்".[1] இந்தப் புகழ் வேட்கை நீதி வழுவாமல், அறநெறி சிதறாமல் தக்க நெறிமுறைகளுடன் நடந்து அதன் மூலம் 'ஈதல் இசைபட வாழ்தலை' அடிப்படையாகக் கொண்டிருந்தது.[1] எனவே, தம் பொருள்களைத் தமக்கென்று வைத்துக் கொள்ளாமல் வறியவர்க்கும் இரவலர்க்கும் வழங்குவது சமுதாயக் கடமையாகக் கருதப்பட்டது. பிறருக்குக் கொடுத்து மகிழ்வதையே சிறந்த இன்பமாகக் கருதியதால், கொடுக்கும் கொடைப்பண்பை ஒப்பற்ற உயரிய அறநெறியாகப் போற்றினர்.[1]

3.2. கொடையை மறுதலித்தல்: அறவியல் முரண்பாட்டின் ஆய்வு (குறுந்தொகை 349)

கொடைப் பண்பு எந்த அளவுக்கு உயர்வாகப் போற்றப்பட்டதோ, அதே அளவுக்குக் கொடையைப் பற்றிய பிறழ்வான செயல்கள் மிகவும் இழிந்ததாகக் கருதப்பட்டன. மனமுவந்து ஒருவருக்குக் கொடுத்த

பொருள் எதுவாக இருந்தாலும், அதனைத் திருப்பித்தரச் சொல்லிக் கேட்பது மிகவும் மோசமானதாகவும், இழிவான அறமாகவும் சங்கச் சமூகத்தால் வரையறுக்கப்பட்டது.[1]

இந்த அறவியல் முரண்பாட்டின் வீரியத்தை, குறுந்தொகைப் பாடல் (349) ஒன்று தெளிவாக எடுத்துரைக்கிறது:

“இடுக்கண் அஞ்சி, இரந்தோர் வேண்டிய

கொடுத்தவை தாவென் சொல்லினும்

இன்னாதோ நம் இன்னுயிர் இழப்பே".1

இந்த அடிகள், துன்பத்துக்கு அஞ்சி நாம் உயிரை இழப்பினும், அதனினும் கொடியது, மனமுவந்து கொடுத்த பொருளைத் திரும்பக் கொடு என்று இரந்தோரைக் கேட்பதாகும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்துகின்றன.[1] இது ஓர் அசாதாரணமான தார்மீகத் தீர்ப்பை வழங்குகிறது. கொடையை மீறுதல் என்பது, போர் போன்ற வீரச் செயல்களில் நிகழும் உடல் சார்ந்த மரணத்தை விட, சமூகக் கண்ணியத்தின் அடிப்படையில் மிகவும் கொடியதாகக் கருதப்பட்டது. இதன் மூலம், சங்கச் சமூகம் கொடைத் தர்மத்தைப் புனிதமானதாகவும், அதன் மீறல் தனிமனித வாழ்வின் கௌரவத்தை முழுவதுமாக அழிக்கும் சக்தியைக் கொண்டதாகவும் கருதியது புலனாகிறது.

4.0. அன்பு கெழுமிய அறநெறி: இரக்கமும் சமூகப் பிணைப்பும்

4.1. அன்பு: அடிப்படை மனிதப் பண்பும் உலக இயக்கமும்

இவ்வுலகம் நின்று நிலைபெற்று இயங்கக் காரணமாக அமைவது அன்பு கெழுகிய தூய உள்ள உணர்வினாலே ஆகும்.[1] அன்பு என்பது இயற்கையிலே அமைந்த அடிப்படை மனிதப் பண்பாகக் கட்டமைக்கப்பட்டுள்ளது.[1] திருவள்ளுவர் அன்பின் உன்னத நிலையைப் பின்வருமாறு இயம்புகிறார்: “அன்பிற்கும் உண்டோ அடைக்குந்தாழ் ஆர்வவர் புன்கணீர் பூசல் தரும்” (குறள் 71).[1]

பிறர் துன்பத்தைக் கண்டு வருந்தும் மனஇயல்பு உடையோர்கள், சமூகத்தில் தூய மனத்தினராகப் போற்றப்படுகிறார்கள். இந்த இரக்கமும் பரிவும், தனிமனிதத் துயரங்களிலும் சமூகத்தின் கூட்டு மனதைத் தாங்கச் செய்கின்றன.

4.2. உடன்போக்குச் சூழலில் கண்டோர் இரக்கமும் அறமும் (குறுந்தொகை 7)

குறுந்தொகை ஓர் அக நூல் என்ற போதிலும், அது காதலைச் சுற்றியுள்ள சமூகச் செயல்பாடுகளில் அறவியலைப் பொருத்துகிறது. உடன்போக்கு (Elopement) என்பது தலைவனும் தலைவியும் தனித்துச் செல்லும் ஒரு நிகழ்வு. ஆனால், அவ்வழியே செல்லும் அவர்களைக் கண்டோர் உள்ளம் வருந்துவது, அன்பின் வழிநின்ற அறத்தின் செயல்பாட்டைக் காட்டுகிறது.[1]

குறுந்தொகையின் ஏழாவது பாடல், உடன்போக்குச் செல்லும் தலைமக்களைக் கண்டு கண்டோர் வருந்தும் தன்மையை இவ்வாறு பதிவு செய்கிறது:

“வில்லோன் காலன கழலே தொடியோள்

மெல்லடி மேலவும் சிலம்பே நல்லோர்

யாற்கொல் அளியர் தாமே ஆறியர்

கயிறாடு பாறையில் கல்பொறக் கலங்கு

வாகை வெண்ணெற்று ஒலிக்கும்.

வேல்பயில் அருவம் முன்னி யாரே.”.1

இந்தப் பாடலைக் கண்டவர்கள், சிங்கம், புலி போன்ற கொடிய மிருகங்கள் உலவும் கொடுமையான வழியில் செல்லும் இத்தலைமக்கள் மிகவும் இளையோர்களாகவும், இரங்கத் தக்கவர்களாகவும் உள்ளனர் என்று வருந்துகின்றனர்.[1] பிறருடைய துன்பத்திலும் பங்கு கொண்டு அவர்களுக்காக இரங்கும் உள்ளமானது அன்பு வழியில் தழைத்து நிற்கும் என்பது இதிலிருந்து புலனாகிறது. அக வாழ்வின் உணர்வுச் சூழலிலும் (காதல் பிரிவின் துயரிலும்), சமூகம் தன் பச்சாதாபத்தை வெளிப்படுத்த வேண்டிய கடமை பூண்டிருந்தது என்பதைக் குறுந்தொகை உறுதிப்படுத்துகிறது. இந்த இரக்க உணர்வு, வெறும் உணர்ச்சியல்ல; அது அன்பு என்னும் அறத்தின் செயல்பாட்டு வடிவம் ஆகும்.

5.0. ஆய்வு முடிவுகள் மற்றும் விவாதம்

5.1. குறுந்தொகையின் அறவியல் கட்டமைப்பின் தொகுப்பு

இந்த விரிவான பகுப்பாய்வின் மூலம், குறுந்தொகை ஒரு தூய அக இலக்கியமாக மட்டும் இல்லாமல், தனிமனித வாழ்வின் அகமனத் தூய்மையை உறுதிப்படுத்தும் புறச் சார்ந்த அறவியல் நெறிகளின் தொகுப்பாகச் செயல்படுகிறது என்பது நிறுவப்படுகிறது. அறம் என்பது அக வாழ்வின் முழுமைக்கும் ஆன ஒன்றாகவே குறிப்பிடப்படுகிறது.[1] குறுந்தொகை காட்டும் அறச்சிந்தனைகளை நான்கு முக்கியத் தூண்களாகத் தொகுக்கலாம்:

1. **பொருளீட்டலில் நேர்மை:** தொண்டு நெறியின் அடிப்படையில் உழைத்துப் பொருள் ஈட்டல்.
2. **கடப்பாட்டு ஈகை:** ஈட்டிய பொருளை ஒரு கடமைப் பொருளாகக் கருதி, தன்னலம் பாராமல் பொதுநல உணர்வுடன் வழங்குதல் (குறுந்தொகை 143).
3. **கௌரவமான கொடைத் தர்மம்:** கொடுத்ததைத் திரும்பக் கேட்பது போன்ற இழிவான செயல்கள் மூலம் அறப்பிறழ்வைத் தவிர்த்தல் (குறுந்தொகை 349).

4. **சமூகப் பரிவு:** தனிப்பட்ட துயரங்களில் கூடப் பிறர் துன்பங்கண்டு இரங்கும் அன்பு வழியில் அமைந்த தார்மீகக் கடமை (குறுந்தொகை 7).

5.2. குறுந்தொகைப் பாடல்களின் அறவியல் வீரியப் பகுப்பாய்வு

ஆய்வு செய்யப்பட்ட முக்கியப் பாடல்களும், அவை சுட்டும் அறவியல் வீரியமும் (Ethical Intensity) கீழ்க்கண்ட அட்டவணையில் தொகுத்து அளிக்கப்பட்டுள்ளன.

குறுந்தொகைப் பாடல்களில் சுட்டப்படும் மைய அறநெறிகளும் அவற்றின் வீரியமும்

பாடல் எண் (நூல்)	**மைய நிகழ்வு/சூழல்**	**விளக்கப்படும் மைய அறம்**	**அறவியல் வீரியம்/விழுமியம்**
143 (குறுந்தொகை)	தலைவன் பொருளீட்டும் நோக்கம்	கடப்பாட்டுடன் கூடிய ஈகை அறம்	பொருள் நிலையாமை; பொதுநல உணர்வே கடமை [1]
182 (புறநானூறு)	புகழின் இலக்கணம்	உயிர் விலை கொண்ட புகழ் வேட்கை	தன்னலமின்மையின் (தியாகம்) உச்ச நிலை [1]
349 (குறுந்தொகை)	கொடுத்த பொருளைத் திரும்பக் கேட்டல்	கொடைத் தர்மத்தின் மீறல் (இழிவான அறம்)	அறம் பிறழ்விற்கான கடுமையான சமூகத் தண்டனை [1]
7 (குறுந்தொகை)	உடன்போக்குத் தலைமக்கள் மீதான இரக்கம்	அன்பு கெழுமிய மனநல அறம்	சமூகப் பரிவுணர்ச்சியின் அடிப்படை [1]
71 (குறள்)	அன்பின் வெளிப்பாடு	அன்பே உலக நிலைபெறுதலுக்கு அடிப்படை	அகமனத்தின் தூய்மைக்கான கருவி [1]

அட்டவணை 1இன் தரவுகள், சங்கச் சமூகம் தர்மத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்திற்கும் ஒரு படிநிலை மதிப்பீட்டை வழங்கியது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டுகின்றன. குறிப்பாக, குறுந்தொகை 349இல் வலியுறுத்தப்படும் அறவியல் தீர்ப்பு, கொடை அறத்தை நிலைநாட்ட, தனிமனித கௌரவம் மற்றும் உயிரை விடப் பெரிய தார்மீக அழுத்தத்தை அச்சமூகம் கொண்டிருந்தது என்ற கருத்தை வலுப்படுத்துகிறது. இது, அறநெறி ஒழுகல் என்பது வாழ்வின் எல்லா நிலைகளிலும், குறிப்பாகப் பொருளாதார மற்றும் சமூகப் பரிவர்த்தனைகளிலும் கட்டாயமான சடங்கு ரீதியான புனிதத் தன்மையைப் பெற்றிருந்தது என்பதைச் சுட்டுகிறது.

5.3. சமகாலப் பொருத்தப்பாடும் ஆய்வின் நீட்டிப்பும்

குறுந்தொகை முன்வைக்கும் அறச்சிந்தனைகள் இன்றும் சமகாலச் சமூகத்திற்குப் பொருந்திப் போகின்றன. நேர்மையான வழியில் பொருளீட்ட வேண்டும் என்ற கொள்கையும் (அறத்தின் வழியே ஈட்டப்படும் பொருள்), அச் செல்வத்தைச் சமூகப் பொறுப்புகளுக்காகப் பயன்படுத்த வேண்டும் என்ற கடப்பாட்டு அறமும், நவீனக் கால நிறுவனங்களின் சமூகப் பொறுப்புணர்வு (Corporate Social Responsibility - CSR) போன்ற கருத்துக்களுக்கு இணையாக உள்ளன.

மேலும், தனிநலமிக்க இச்சமூகச் சூழலில், பிறர் துயரைக் கண்டு இரங்கும் மனஇயல்பு (குறுந்தொகை 7) என்பது மனித உறவுகளைப் புதுப்பிப்பதற்கான இன்றியமையாத தேவையாகிறது. அகப் பாடல்களில் வெளிப்படும் இந்த உயர்நிலை அறவியல் சிந்தனைகள், சங்ககாலத் தமிழர்கள் அறத்தை வாழ்வின் முழுமைக்கான அடிப்படையாகக் கருதினர் என்பதற்கான சான்றுகளாகின்றன.

6.0. உசாத்துணைப் பட்டியல் (Works Cited – MLA 9th Edition)

1. ஔவையார். *தனிப்பாடல் வெண்பா – 64.* இளங்கோ பதிப்பகம், 2005.
2. கு. தமிழ்நாடன், பதிப்பாளர். *குறுந்தொகை மூலம்.* ஆறாம் பதிப்பு, நியூ செஞ்சுரி புக் ஹவுஸ், 2018.
3. திருவள்ளுவர். *திருக்குறள்: பரிமேலழகர் உரையுடன்.* ராமையா பதிப்பகம், 2015.
4. உ. வே. சாமிநாத ஐயர், பதிப்பாளர். *புறநானூறு மூலமும் உரையும்.* ஏழாம் பதிப்பு, கபிலன் நூலகம், 1950.